

“Abramos nuestro corazón a los refugiados; hagamos nuestras sus tristezas y sus alegrías; ¡aprendamos de su valiente resiliencia! Y así, todos juntos, haremos crecer una comunidad más humana, una única gran familia”.

(Papa Francisco)

“La mirada posada en Jesús: Vocació de la família”

En el capítol tercer de l'exhortació *Amoris Laetitia*, el papa Francesc torna a referir-se als textos bíblics, especialment del Nou Testament, per centrar la mirada en Jesús i contemplar la novetat del seu missatge, la “bona nova” que anuncia i duu a terme al llarg de la seva vida (Lc 4, 16-20). Aquest anunci, carregat d'amor i tendresa, és la base de la predicació dels seus seguidors i ha de ser també el que ha de ressonar avui a tota família cristiana per ser viscut, al seu sí en primer lloc, i després fer-lo extensiu a través de tota relació humana a la societat i al món sencer. Estimar veritablement els altres només és possible a la llum de l'infinit amor del Pare rebut i manifestat en Crist, que es lliurà fins a la mort i viu entre nosaltres.

El Concili Vaticà II definí el matrimoni com a comunitat de vida i d'amor. El veritable amor entre marit i muller implica la donació mútua per a tota la vida, d'acord amb el disseny diví i, subratlla també, l'arrelament en Crist dels esposos: Ell mateix surt al seu encontre i roman en ells, impregnant tota la seva vida de fe, esperança i caritat. El sagrament és un do per a la santi-

ficació dels esposos i esdevé signe sacramental de l'amor entre Crist i l'Església. *El*

“El matrimoni i la família redimits per Crist són imatge de la Santíssima Trinitat, misteri del qual brolla el vertader amor”

matrimoni i la família redimits per Crist són imatge de la Santíssima Trinitat, misteri del qual brolla el vertader amor. Mitjançant l'Església, el matrimoni i la família reben la gràcia necessària per testimoniar l'amor de Déu portant una autèntica vida de comunitat.

Jesús, encarnat en el sí d'una senzilla família, va experimentar el goig d'un entorn familiar amorós, entranyable i exemplar; va iniciar la seva vida pública amb el miracle obrat a les noces de

Canà, compartí l'amistat amb famílies com les de Llätzer i de Pere, mostrà el seu amor i misericòrdia davant el plany de tants pares i mares pels seus fills o també en la profunda trobada amb la dona samaritana i l'adúltera. Diu el papa Francesc: “L'aliança d'amor i fidelitat que viu la Sagrada Família, il·lumina la vida de la família cristiana i la fa capaç de ser una llum en la foscor del món”. Ve't aquí l'essència de la vocació responsable i transcendent de la família cristiana.

Diego Dubón-Teresa Jansà

pensaments

En ocasiones sentimos miedo. O tristeza. Tal vez porque vivimos en una sociedad (se ha dicho hasta la saciedad) en la que prima lo material sobre lo ético. Un mundo en el que hemos renunciado a Dios por incómodo, ya que, seguirle, implica una coherencia de vida y el predominio del amor sobre el egoísmo intrínseco al ser humano. Y a pesar de ese bienestar económico y falso, tras renunciar al Padre, vivimos así, angustiados, apenados... No obstante, y a diferencia de los apóstoles y los primeros discípulos, se nos ha ofrecido una imagen completa del proceso de Redención emprendido por Dios, una imagen completa que -repites- jamás tuvieron los primeros cristianos. El rompecabezas está acabado y sabemos de la ternura del Creador. Él estará

El gozo de la fe

-al igual que Cristo- con nosotros, permanentemente, hasta el final de los tiempos. ¿De dónde procede, pues, nuestra tibieza cuando podemos, por ejemplo, permanecer a su lado, en el Sagrario, explicándole nuestras vicisitudes? ¿De dónde procede nuestro pavor cuando tenemos la seguridad de que Cristo estará con nosotros? ¿O acaso

no somos felices, verdaderamente, cuando, desnudándonos de nuestro ego, amamos al otro sin contraprestaciones? ¿O cuando nos mudamos en verdaderos héroes, al perdonar?

Por eso, cuando la existencia nos muestre su cara menos amable, penetremos donde el Padre nos espera, ininterrumpidamente, en el Sagrario y a pesar de nuestras incertidumbres... Y entremos para rezar, que no es otra cosa que hablar confiadamente con Él para, con posteridad, salir a la calle y luchar por el establecimiento de su Reino... Ese del que estamos tan urgidos para ser, finalmente, hombres y mujeres felices y en paz...

Juan Luis Hernández Gomila

Diumenge XIV de Durant l'Any

"Creure en l'home"

Lectura del llibre del profeta Ezequiel

2, 2-5

En aquells dies, l'Esperit entrà dins mi, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: "Fill d'home, t'envi al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infeels. T'envi a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè encara que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells."

Salm responsorial 122

R: **Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.**

Lectura de la 2ª carta de sant Pau als cristians de Corint

12, 7-10

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgullesqui, ha permès que em clavassin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgullesqui. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me n'alliberi, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més dèbils són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves flaqueses; gràcies a elles, tenc dins mi la força de Crist. M'agrada ser dèbil i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan som dèbil és quan som realment fort.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

6, 1-6

En aquell temps Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: "¿D'on li ve tot això? ¿Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? ¿No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?" I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: "Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de ca seva." I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

Lectura de la profecia de Ezequiel

2, 2-5

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía: «Hijo de hombre, yo te envío a los hijos de Israel, un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Ellos y sus padres me han ofendido hasta el día de hoy. También los hijos tienen dura la cerviz y el corazón obstinado; a ellos te envío para que les digas: "Esto dice el Señor." Te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, reconocerán que hubo un profeta en medio de ellos».

Salmo responsorial 122

R: **Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.**

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios

12, 7b-10

Hermanos: Para que no me engría, se me ha dado una espina en la carne: un emisario de Satanás que me abofetea, para que no me engría. Por ello, tres veces le he pedido al Señor que lo apartase de mí y me ha respondido: «Te basta mi gracia; la fuerza se realiza en la debilidad». Así que muy a gusto me glorío de mis debilidades, para que resida en mí la fuerza de Cristo. Por eso vivo contento en medio de las debilidades, los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque cuando soy débil, entonces soy fuerte.

Lectura del santo Evangelio según san Marcos

6, 1-6

En aquel tiempo, Jesús se dirigió a su ciudad y lo seguían sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le ha sido dada? ¿Y esos milagros que realizan sus manos? ¿No es éste el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? Y sus hermanas ¿no viven con nosotros aquí?». Y se escandalizaban a cuenta de él. Les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa». No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se admiraba de su falta de fe. Y recorría los pueblos de alrededor enseñando.

Al'Evangelí d'aquest diumenge, Jesús torna al seu poble. Allà el coneixen bé: és el fuster, el fill de Maria, i parent de persones que viuen amb ells.

La pregunta que es fan "els seus veïns" no és "Qui és aquest?" sinó "D'on li ve, tot açò?" És una pregunta excloent de tota resposta que no sigui la que ells coneixen bé. És com si diguessin: "Però què li passa ara a aquest? Si és un de nosaltres!"

Amb l'expressió "el fill de Maria", Marc ens crida l'atenció que Jesús és com tothom, un "ésser humà", membre de la Humanitat. I d'aquí neix precisament l'escàndol de "els seus veïns", que som tots els humans. Tots som "el seu poble".

Moltes vegades ens és més fàcil creure en Déu, o en déus, o en éssers extraordinaris que creure en l'home. Quan ens convé "creure en un home", primer el "deshumanitzem" fent-lo un "líder", un "ídol... qualsevol cosa manco un home". El problema el tenim amb aquells que coneixem massa bé per poder-los "deshumanitzar".

El que ens demana l'Evangelí d'avui és "creure en l'Home". Açò no vol dir que l'Evangelí ens proposi un simple humanisme. No som "creadors" sinó "criatures". No ens toca "crear" a l'Home sinó ser-ho. L'Home no és fruit d'un projecte nostre sinó de Déu. Si volem respondre a l'Evangelí, haurem de repensar la nostra manera de "veure" als altres, i de relacionar-nos amb ells.

La proposta de l'evangeli d'avui resulta exigent, perquè ens trobem amb homes i dones de carn i os, concrets, particulars, que són com són. Per creure en l'home ens hem de fer-nos també noltros més humans, més lliures, més madurs. I açò no s'aconsegueix en un dia. Necessitem començar per "creure" també en noltros mateixos: creure que podem créixer; que som estimats i capaços d'estimar; que els nostres germans i companys, sense deixar de ser com noltros o dels nostres, poden ser-nos "profeta"; i noltros per a ells... sense deixar de ser humans.

Vicent Llabrés

Iconografía en claves de bóveda (15)

Guillermo Pons Pons

Foto: Toni Barber

La Virgen de Gracia

Iglesia de Santa María de Maó (3)

En las cercanías de la villa de Maó el 3 de mayo de 1491 era bendecida por un obispo que se hallaba de paso en Menorca, una pequeña pero esbelta iglesia dedicada a Ntra. Sra. de Gracia, que vino a ser como un santuario mariano muy apreciado por los mahoneses y que también era visitado por fieles de otros pueblos de la isla. Igualmente los navegantes le manifestaban un especial aprecio, como se pone de manifiesto en los muchos exvotos ofrecidos por razón de la protección recibida en los peligros de navegación.

Una estrofa de los gozos tradicionales expresa tales sentimientos con estos versos: *Té lo poble de Mahó / amb vostra santa figura / l'assistència més segura / de*

vostra gran protecció. Assistiulo, doncs Maria / puix vos té per advocada. / De Gràcia anomenada / siau nostre llum i guia. Se comprende, pues, muy bien que al cerrarse el tercer tramo de las bóve-

das de la nueva iglesia parroquial se colocara en su clave la representación de la imagen de la Virgen de Gracia revestida con un precioso manto y sostenida por las manos de dos ángeles con su rodilla en tierra, tal como figuraba en su santuario.

Desde el siglo XV eran muy numerosos los santuarios que llevaban el mismo título que el de dicha imagen en Maó, debido al profundo sentido espiritual del concepto teológico de la divina gracia y del favor maternal de María a los fieles cristianos, como lo ponían de relieve los versos que en la parroquia de Santa María se entonaban en la fiesta de la Virgen de la esperanza, que dicen: *Més gràcies que el mar arena, / amb cinc lletres inclou / pues qui diu Maria, diu /*

agenda

✍ Ordenació presbiteral de Pau Pons

-Dissabte 10 de juliol, a les 11 h, a la S.E. Catedral de Menorca Pau Pons rebirà el sagrat ordre del Presbiterat de mans de Mons. Francesc Conesa, bisbe de Menorca. **L'ordenació serà retransmesa en directe pel canal de youtube del Bisbat de Menorca.**

-Diumenge 11 de juliol, a les 12 h, a la parròquia de la Immaculada Concepció de Maó, Pau Pons celebrarà l'Eucaristia d'acció de gràcies pel ministeri rebut.

✍ Festa de Sant Cristòfol

Dissabte 10 de juliol, a les 19.30 h, celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Mons. Francesc Conesa a l'església de Sant Cristòfol des Migjorn Gran. Tot seguit, benedicció de cotxes al pla de l'església.

✍ Presentación y bendición de la imagen de María Santísima de la Misericordia

El domingo 11 de julio el obispo Mons. Francisco Conesa presidirá la misa solemne de presentación y bendición de la imagen de María Santísima de la Misericordia. Será a las 20 h en la parroquia de San Antonio Abad de Maó.

notícies nostres

Festa de Sant Joan Baptista 2021

La setmana passada es va celebrar a Ciutadella la Festa de Sant Joan Baptista. Com és costum cada any, i tot seguint les mesures sanitàries vigents, el fidels es van reunir el 23 de juny per a celebrar les Vespres de la Vigília de la Festa a l'ermita de Sant Joan de Missa i el 24 de juny per a celebrar la missa de Sant Joan presidida pel bisbe Mons. Francesc Conesa a la Catedral de Menorca.

En la seva homilia de la missa de Sant Joan, el bisbe Francesc va destacar l'exemple de Joan "que va saber distingir entre els homes a Aquell que era el Mes-

"Una Església que obre camins com Sant Joan Baptista"

sies, l'Anyell de Déu i ho va assenyalar sense por". En un context en el qual cada vegada

més la nostra societat es vol desfer de les seves arrels cristianes, el bisbe Mons. Francesc va destacar que "necessitam precursors i profetes que amb la seva paraula i amb la seva vida proclamin que Jesús és el Senyor i preparin un espai per a Déu enmig del desert de la ciutat".

D'altra banda, a Maó el 24 de juny els fidels es van reunir a l'ermita de Sant Joan dels Vergers per a celebrar com cada any la missa en honor a Sant Joan Baptista, una festivitats també ben arrelada en aquest municipi.

Bisbat de Menorca

Cesc Carreras

PERFIL D'UN CAPELLÀ DIOCESÀ

I. Rector de St. Cristòfol as Migjorn Gran

Mn. Josep Salord, el Sr. Pepe, ordenat prevere a Vic als 24 anys (21-IX-1935) i passada la guerra civil, serà enviat pel Bisbe Pascual a la parròquia des Migjorn Gran el 22 de juliol de 1943, quan té 32 anys. Els primers anys de la postguerra els ha passat a Ciutadella com a capellà del cementeri i vicari de St. Francesc. As Migjorn hi romanà fins al 1951 en què tornarà a Ciutadella com a vicari de St. Francesc i professor de llatí al Seminari i beneficiat de la Catedral.

Arribat a la parròquia des Migjorn, acaba de reparar les destrosses fetes durant la guerra civil en els altars, presbiteri, cor, les imatges. Com a rector, compta amb la inestimable col·laboració de les monges dels Sagrats Cors (as Migjorn des de 1934 fins al 2000); promou la pietat popular i impulsa representacions teatrals i vetlades recreatives en què hi participava el jovent. A través del teatre n'ensenya més d'un a llegir en públic amb correcció i bona entonació. També dona repàs als llibres i promociona els que veu més capaços perquè surtin a estudiar. Serà recordat pels seus llargs sermons, sempre ben preparats i farcits de cites evangèliques.

Entre les activitats parroquials més destacades, ressenya en la seva crònica la visita pastoral del Bisbe (2-12-1945 i 1-10-1950); la missió popular, convocada pel Bisbe cada 5 anys; la visita festiva de la Mare de Déu del Toro pelegrina (30-05-1948); l'altar del treball que, en la idea del rector, reuneix a la capella de St. Josep, «patró i exemplar de tots els treballadors», les imatges de St. Isidre, per la pagesia i de St. Crispí, pels sabaters.

As Migjorn al Sr. Pepe l'ha acompanyat sa mare, i el visita sovint sa germana i els nebotets amb qui experimenta l'alegria de la família. Tot i trobar-se a pler as Migjorn on fa bo amb tothom i particularment amb la gent del camp, a un amic de Saragossa li confessa: «hi ha ací molt de silenci, molta quietud, molta pau i... molta soledat». Durant l'hivern passa fred i potser aquí s'inicia la seva bronquitis i sordesa.

D'aquests anys de postguerra, amb tanques ferides obertes, el Sr. Pepe serà recordat com un home de concòrdia per mantenir una postura reconciliadora en la línia del seu antecessor, el Sr. Bals que pregà perquè «tots ens estimem i s'acabin els odis i rancors perdonant-se les ofenses rebudes». En la nota necrològica del butlletí del bisbat hi llegim que el Sr. Pepe ha duit a terme en aquesta parròquia rural «una gran obra de pacificació en els primers i difícils anys de després de la guerra».

2. En defensa del català com a nova llengua litúrgica a Menorca

En el debat sobre quina ha de ser la llengua de la nostra litúrgia cristiana a Menorca segons

les disposicions del Vaticà II, el Sr. Pepe pren postura amb un article al diari Menorca (3-03-1965) que titula: «Nuestra lengua vernácula». En la discussió entre partidaris del castellà llengua oficial de l'estat, i els més joves (seminaristes i capellans), partidaris del menorquí com a nova llengua litúrgica, el Sr. Salord defensa clar i net que a Menorca la llengua vernacle que ha de ser adoptada en la litúrgia no és altra que el català. A més d'arguments d'autoritat com la del filòleg Borja Moll, cita la Pentecosta narrada en els Fets dels Apòstols on queda ben clar que totes les llengües són consagrades per l'Esperit Sant. Troba també un argument a favor de la seva postura fent una breu referència a l'interès de l'Església pel clergat indígena, exponent d'unes esglésies locals arrelades en la cultura dels pobles on són implantades. En aquesta defensa de la nostra llengua vernacle i del dret dels menorquins a fer-la servir com a llengua cultural, es manifesta en sintonia amb la recent encíclica «Pacem in terris» de Joan XXIII.

3. El sentit d'una educació integral

En un parell de conferències de l'any 1957 («La religió, l'ànima de l'educació» als salesians, i «Evocación de san Ignacio de Loyola. Sus estudios de humanidades» al Seminari), el Sr. Salord desplega la seva visió cristiana sobre una educació integral i els valors humanistes.

Una educació sense ànima, diu, es podrà dir ensenyança, o instrucció, però no pròpia-

ment educació, perquè aquesta «suposa la formació total, harmònica i ordenada que té per objecte emmotllar homes complets, íntegres, destinats no sols a exercir un ofici manual o un art lliberal per guanyar-se el pa, sinó destinats també i sobretot a un fi superior i sobrenatural, a ocupar un lloc eminent en el mateix Regne de Déu». D'acord amb la fe cristiana, Jesucrist «va prendre la nostra naturalesa humana per redreçar-la, per retornar-li la seua dignitat i la possessió de tots els seus drets i elevar-la de bell nou a la filiació divina». Per açò educar és més que formar un caràcter fort, un cos atlètic, una conducta regida per normes d'urbanitat.

De St. Ignasi de Loiola li interessaven aquí els seus estudis d'humanitats iniciats a Barcelona, en ple procés de conversió. Ignasi decidí estudiar llatí considerant que, per al seu propòsit evangelitzador, no li bastaven les armes espirituals; l'estudi del llatí li facilitaria el contacte amb l'humanisme del Renaixement ajudant-lo a fer créixer les qualitats de l'esperit com penetració de judici, amplitud de mires, finesa d'anàlisi, dons d'expressió. Per a Mn. Salord la religió no és una superestructura afegida a la condició humana, sinó aquella «força d'ordre intel·lectual i moral que ens mena cap a Déu veritat i bondat suprema i absoluta, en el qual trobarem descans etern i perdurable». La religió no està barallada amb la raó i l'obertura a la transcendència no el priva de comprometre's, *pro aris et focis*, amb la cultura del seu poble.

4. Trets de la seva personalitat

Segons el testimoni de persones que l'han conegut de prop, del Sr. Pepe en podríem destacar aquests trets de la seva personalitat: un home solitari, poc integrat en el cos clerical i sense ambició de càrrecs i, alhora, obert a la gent senzilla i a les persones de cultura; constant i concentrat en el seu treball d'historiador i lingüista autodidacta; humanament dotat d'una fina ironia i sentit comú; modest i, a la vegada, ferm en les seves conviccions; un home humil, comprensiu i de cor net. Els «defectes» del Sr. Pepe (la seva tranquil·litat, la manca de puntualitat, la seva susceptibilitat, els seus tics...) són vistos amb benevolència, com «una manera de ser» que no fan ombra al bon record conservat.

El Sr. Salord mor als 59 anys, el 26 de juny de 1970, mentre cavava l'hortet del seu pati: una vida no gaire llarga però fecunda. L'apropament a la seva personalitat l'he fet sobretot a través dels records que ha deixat i dels seus escrits. Som conscient, tanmateix, de no haver travessat el llinard del secret íntim de la seva raó de ser, de pensar i de fer: és a dir, d'allò que constituïa la seva opció fonamental de vida, la seva fe i la seva vocació cristiana i sacerdotal..

Josep Salord, beneficiat de la Catedral de Menorca. Fons familiar Bagur Salord.

Joan Febrer Rotger